

Một Chữ Tình Đơn Sơ Mà Sao Quá Nặng

Tôi không gọi hoa Quỳ là hoa Đại
Tôi không gọi hoa Quỳ là hoa Dã Quỳ
(là hoa thôn dã, hoa sơn dã, hoa mọc hoang)
Tôi gọi hoa Quỳ vì tôi không biết tên hoa là gì
Nhưng tôi đã hái nó và quỳ xuống trao cho nàng
Hoa Quỳ, hoa màu vàng
Giống như áo dài vàng nàng đang mặc
Nàng làm tôi thắc mắc:
Trên cõi đời này có mấy Hoàng Hậu Nam Phương?

Nàng rất dễ thương: thừa anh chỉ có một
Lúc đó có tiếng chim hót Bất-Cô-Trói-Cột
Nghe thật vui tai và hình như chim bay đi ngay
Tôi thấy trên cánh rừng xanh có con chim xanh vỗ cánh
Lúc đó trời Đơn Dương lành lạnh
Tôi quay lại ngó nàng, nàng đi đâu?
Xung quanh tôi trời xám một màu
Khói sương lãnh đãng
Trăng lên, rải xuống cánh rừng ánh sáng
Bóng con chim xanh cũng đâu mất rồi
Cuối trời...Em ơi!

Trong một đêm mơ tôi thấy trên đồi
Một con bướm vàng chập chờn
Hoa quỳ dập dờn trong gió mơn mơn
Tôi nhớ lại buổi hoàng hôn, nàng mặc áo dài vàng, nét trắng chạy dài theo
nét lụa
Tôi gọi tên nàng, Mã Châu
Giấc mơ đó cũng bay đi đâu?
Tôi cúi đầu, thương nhớ!
Xung quanh tôi hoa quỳ đua nở
Hình như tôi nghe có tiếng ngựa hí trong rừng, tôi tưởng tiếng còi xe lửa
Xưa lắm chạy giữa lòng Dran!

*Hoa Quỳ vàng. Khói trắng.
Một chữ Tình viết đơn sơ mà sao quá nặng...
Tôi nhớ người ta?*

Trần Văn Lệ

